

TOMÁS

Tomás pompte met de blaasbalg extra lucht in het smidsvuur dat fel opgloeide. Naast hem hamerde zijn vader op een plat stuk ijzer dat hij met een lange tang vasthield. Bij elke BENG! vlogen de vonken in het rond. ‘Is het vuur al heet genoeg?’ brulde hij tussen de slagen door.

‘Ja, nu!’ schreeuwde Tomás terug. Zijn vader stak het ijzer in het oplaaierende vuur, de hitte leek hem niet te deren. Hij hield het daar tot het rood-oranje begon te gloeien. Daarna trok hij het ijzer terug uit het vuur, legde het op zijn aambeeld en begon weer op de randen te hameren. Langzaam maar zeker kreeg het de vorm van een zwaard.

Het was zo heet in de smidse dat Tomás moeite had met ademen.

‘Pas op!’ waarschuwde vader. Hij draaide zich om en stak het wapen in een bak water naast het aambeeld. Het siste heel hard en een wolk stoom vulde de smidse. Het water borrelde en spatte alle kanten op. Toen het metaal voldoende afgekoeld was, trok hij het uit het water en legde het nog nadampend op het rek naast het vuur. ‘Zo,’ zei hij, terwijl hij zijn voorhoofd afveegde. ‘Nu laten we

dat rustig uitharden, en dan kunnen we het gaan slijpen. Goed gewerkt, zoon.'

Tomás grijnsde trots. Zijn gezicht voelde alsof hij te lang in de zon had gezeten en zijn armen deden pijn van het trekken en duwen aan de blaasbalg, maar hij vond het fijn om zijn vader in de smidse te helpen. Hij vond het fijn om het smidsvuur op te stoken en dan te zien hoe ze samen van een vormeloos stuk ijzer een haak, of een hoefijzer, of soms dus zwaarden maakten. Vader keek trots naar het rek, waar acht van die zwaarden klaarlagen. Hij knikte tevreden.

'Zo. En nu een hapje eten.'

Tomás dekte in de keuken de tafel, terwijl zijn vader brood en beleg pakte. Ze wilden net beginnen, toen zijn moeder thuiskwam van de markt. 'Goeie genade, wat zien jullie eruit!' mopperde ze. 'Onder het roet en smeer in mijn mooie keuken! Naar buiten, en snel een beetje!'

'Sorry, sorry, sorry!' verontschuldigde vader zich. 'Kom jongen, eerst handen wassen!' Hij glipte langs zijn vrouw maar wist in het voorbijgaan toch een dikke zoen en een paar flinke zwarte vegen op haar wang te geven.

'Schiet op, gekkerd, naar buiten!' sputterde moeder. 'Ga je wassen, anders eet je maar bij de varkens!'

Lachend volgde Tom zijn vader naar de pomp om al het roet en zweet van zich af te wassen. Daarna gingen ze weer naar binnen en zetten zich aan tafel.

'En, hoe was het op de markt?' vroeg vader, zijn mond vol brood.

Moeder zuchtte. 'Niet veel te doen. Koning Godric

heeft de graanbelasting weer eens verhoogd. Mildred Vossen zegt dat dat door de draken komt, die zouden de hele oogst verbrand hebben.'

'Goh!' gromde vader. 'Misschien had hij geld nodig voor nóg een toren op zijn paleis.'

'Ssst,' zei moeder met een schuin oog naar Tom. 'Hou die praatjes voor je alsjeblieft.'

Vader trok een geërgerd gezicht maar zei niets meer.

'Draken bestaan toch niet?' vroeg Tom.

Vader zuchtte diep. 'Heel lang geleden wel,' antwoordde hij. 'Ooit zaten ze door het hele land, ook hier in Rivven.'

'Het moet echt verschrikkelijk geweest zijn,' zei moeder. 'Enorme beesten waren het en ze spuwden vuur! Het was een gevaarlijke tijd.'

'Maar dat was eeuwen geleden,' zei vader. 'Intussen zijn er al honderden jaren geen draken meer in Rivven gezien.'

Tom dacht even na en fronste zijn wenkbrauwen. 'Maar... maar als er geen draken meer zijn, waarom moeten wij dan drakenzwaarden maken?'

'Dat moet van de koning, voor het geval ze ooit terugkomen.' Vader haalde zijn schouders op. 'Wat voor ons dan weer goed nieuws is. Want de zaken gaan verder niet best. Met de goudstukken die wij voor deze bestelling krijgen kunnen we tot de lente eten kopen.' Hij was klaar met eten. 'Kom, Tom, we gaan weer aan de slag. Kapitein Hork wil ze morgen komen ophalen.'

De smidse achter het huis was intussen wel wat afgekoeld, maar na de kille winterlucht van de binnenplaats leek het er nog steeds heet. Vader pakte de zwaarden van het rek. Het gevest ontbrak nog, de zwaarden waren vies en nog ruw aan de randen.

Tom en zijn vader gingen weer aan het werk. Vader maakte er handvatten aan en Tom sleep de zwaarden met een speciale slijpsteen. De vonken spatten in het rond terwijl hij de ruwe randen glad en scherp maakte. Het metaal van de zwaarden had een vreemd, wervelend patroon, het leek of er olie op dreef. Vader zei altijd dat het kwam door de geheime materialen die hij door het staal mengde. Daardoor werden het ook niet zomaar zwaarden, maar drákenzwaarden, de enige wapens die de gepantserde huid van die wezens konden doorboren.

Eenmaal geslepen legde Tom de zwaarden stuk voor stuk voorzichtig terug op het rek. Maar toen hij het laatste zwaard wilde pakken, keek hij toevallig in het smidsvuur – en snakte geschrokken naar adem. Hij zag een gezicht in het vuur! Donker en glinsterend flakkerde het als een schaduw tussen de hier en daar opflakkerende vlammetjes. En het was geen mensengezicht. Het was langer en heel knokig, met een soort kam bovenop. En de ogen waren net twee rondjes van vuur. Tom staarde er naar, het was net of hij droomde. Die ogen spotten vuur! En toen sperde zijn grote bek open en kwamen er twee rijen vlijmscherpe tanden tevoorschijn.

‘Tomásss, klonk het sissend. Toms mond viel open. ‘Maak je klaar, Tomásss...’

‘Tom! Tomás, wat doe je?’ Tom knipperde met zijn ogen en keek op. Vader stond met gefronste wenkbrauwen naar hem te kijken. ‘Gaat het wel goed met je, zoon?’

‘Ik dacht...’ Tom tuurde in het vuur, maar er was niets bijzonders meer te zien. ‘Ik dacht dat ik iets zag,’ mompelde hij.

Vader glimlachte. ‘Het is de vermoeidheid. Het is ook een lange dag geweest. We maken het morgen wel verder af.’

Tom knikte.

Ze gingen naar binnen voor het avondeten. Die avond, lekker onder de dekens in zijn iets te krappe bed, dacht hij weer aan het gezicht. Het knokige hoofd, en die tanden, zo scherp! En die ogen... Hij schoot rechtop in het donker. Ach, wat een onzin! Hoe kon hij nu een draak gezien hebben? Hij had vast gedroomd.

De volgende ochtend maakten ze de laatste zwaarden af. Meer dan eens keek Tom naar het vuur, maar vandaag was er niets geks te zien – alleen zwarte en witgloeiende houtskool, met af en toe een opflakkerend vlammetje. Tom hield het laatste zwaard omhoog en keek trots hoe het glom en glinsterde.

Zijn vader gaf het een laatste inspectie. ‘Goed gedaan, jongen. Laten we alles klaar gaan zetten, die kapitein Hork zal zo wel komen.’

Ze legden de zwaarden netjes in kratten en zetten die bij de deur. Toen zijn vader naar buiten liep, keek Tom nog een laatste keer naar het vuur – en daar was het ge-

zicht weer! Onmiskenaar, donker en eng, met vlam-
mende ogen...

‘Maak je klaar, Tomásss, ’ siste het weer. ‘Hij is bijna
hier...’

Buiten riep vader: ‘Tomás, waar blijf je nou? Schiet
eens een beetje op, die man is er al!’

KAPITEIN HORK

'Hij is er!' riep vader weer. 'Tomás?'
Tom schrok op. Hij keek nog één keer achterom, de smidse in, maar het gezicht was weer verdwenen. Hij begreep er niets van. Hij schudde zijn hoofd en haastte zich naar de binnenplaats, waar kapitein Hork al stond te wachten.

Kapitein Hork was de baas van de Koninklijke Garde. Hij droeg een fraai versierd borstharnas over een purperen tuniek die uitpuilde boven zijn broekriem, en een helm met een hoge, rode pluim. Ook zijn gezicht was rood en bezweet, en hij keek nogal boos de wereld in. Hij zat hoog op een mager bruin paard dat witte wolkjes uitademde in de koude lucht. Twee soldaten stonden naast hem, en er was ook nog ook een slanke jongeman, helemaal in het zwart gekleed.

Vader liep naar de mannen toe. 'Goedemorgen mijne h...'

'Waar zijn mijn zwaarden?' onderbrak Hork hem. Hij had een harde blatende stem en klonk als een verontwaardigd schaap.

Vader maakte een beleefd buiginkje. 'Ze liggen al klaar,

sire.’ Tom kon zien dat vader zich ergerde, maar hij probeerde het niet te laten merken. Hij droeg de kratten naar buiten, maar Hork stak zijn hand op.

‘Ik ga ze eerst inspecteren,’ blafte hij. ‘Het gaat hier om veel geld van koning Godric, hè, en we gaan niet betalen voor rommel.’

Vaders ogen schoten vuur. ‘Natuurlijk, sire.’

Hork klauterde moeizaam van zijn paard, zijn dikke billen zwabberden heen en weer, tot hij onvast weer op twee benen stond. ‘Laat maar eens zien.’

Tom pakte het eerste zwaard uit de kist. Maar zodra hij het wapen aanraakte, kreeg hij een raar gevoel vanbinnen. Het leek alsof hij weer de drakenkop uit het smidsvuur zag, maar nu... in zijn hoofd. Hij leek recht voor hem in de lucht te zweven. Het gevest van het zwaard voelde ineens ook heel akelig, kil en klam. En het olieachtige patroon op de kling bevoog onheilspellend, het leek haast te glibberen, alsof...

‘Schiet eens op, jongen! Ik heb niet de hele dag!’ snauwde Hork.

Tom knipperde met zijn ogen en gaf hem het zwaard aan. Hork maakte een paar oefenslagen, een daarvan zo wild dat hij zichzelf bijna omvertrok. Achter hem grijnsden de soldaten naar elkaar.

Kapitein Hork fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik vraag me af...’ mompelde hij. ‘Ze zijn nogal dun...’ Hij wendde

zich tot Tom. ‘Neem jij er ook eens een. Eens kijken of jij ermee overweg kunt.’

‘Maar Hoogedele!’ riep vader geschrokken en beet toen op zijn lip. ‘Alstublieft... wees voorzichtig alstublieft.’

‘O, maak je niet druk!’ grinnikte Hork. ‘Ik ben een expert hoor. Ik zal de jongen geen kwaad doen.’

Vader zuchtte en knikte. Tom pakte een ander zwaard uit de kist. Ook dat voelde niet goed.

‘Nou – kom maar op dan!’ zei Hork.

Tom tilde het zwaard omhoog en meteen viel Hork uit. Tom wist hem met een zijwaartse beweging te ontwijken, zonder zijn evenwicht te verliezen. Hork hakte naar beneden en Tom ving de kling op met de zijne. De twee zwaarden kletterden hard tegen elkaar. Ze waren goed in balans, inderdaad licht, maar tegelijk sterk. Tom pareerde een tweede houw en Hork struikelde achteruit. Hij vloekte toen zijn helm over één oog naar beneden gleden. Kapitein Hork, besefte Tom, was helemaal geen expert, zeker niet in het zwaardvechten.

Hork viel weer naar hem uit en Tom wist hem opnieuw te blokkeren. Maar toen hij het zwaard voor zijn ogen hield, zag hij het patroon ineens wervelen en kronkelen. De drakenkop slaakte ergens in zijn hoofd een luide kreet. Het zwaard leek plotseling te veranderen in een slang, een slang die sissend rond de kling kronkelde.

Tom liet het zwaard van schrik vallen en het kletterde op de grond. Kapitein Hork trok zich daar niets van aan en drukte snel de punt van zijn zwaard tegen Toms borstbeen. ‘Geef je over, jongen! Geef het maar op!’

Geschrokken riep vader: ‘Hij geeft zich al gewonnen, sire!’

Hork deed hijgend een stap naar achteren. ‘Ja!’ lachte hij tevreden. ‘En ik heb dus gewonnen!’

Tom negeerde hem en staaarde naar het zwaard. Het zag er weer normaal uit. Er was geen slang meer te zien. Gewoon een zwaard, zoals al die andere die hij had helpen maken. Maar ineens voelde hij een grondige afkeer van het wapen. Het idee dat hij het nog eens aan zou moeten raken stond hem tegen. Toen hij het wapen opraapte van de grond leek het bovendien te trillen in zijn hand, hij huiverde en kreeg kippenvel.

‘Nou,’ besloot Hork. ‘Ze kunnen ermee door, zal ik maar zeggen. Malik!’

De slanke jongeman in het zwart kwam naar voren en gaf Hork een leren buidel. Die gooide de buidel achteloos naar Toms vader.

Pa voelde het gewicht in zijn hand en fronste zijn wenkbrauwen. Hij telde de kleine goudstukken die erin zaten. ‘Maar... dit is niet genoeg hoor!’ zei hij.

Hork haalde zijn schouders op. ‘De zwaardprijzen zijn intussen gedaald.’

‘Maar we hadden toch een vaste prijs afgesproken?!’ protesteerde vader.

De soldaten hielpen Hork op zijn paard en de kapitein gniffelde vanuit de hoogte. ‘Haha, je moest al blij en dankbaar zijn dat de koning met jou zaken wilde doen, smidje,’ zei hij dreigend. ‘Voor jou duizend anderen! Heb je dat begrepen?’

